

Vėso mažasis žėrnis

Vėinuo onkstie gīvena pėnkė žėrnė. Ketorė bova kap vėn reikint, vo pėnktāsis ož kėtus daug mažiesnis.

– Tas mūsa bruolātis kap kuoks pėpėrs!.. Žėrniu pamėlėjė gadėn, ėr kėta nieka, – tonkė vėn lioub sakītė vėso didiesis žėrnis.

– Alė kap ons tuoks nagažis ėr tepauga?!.. Jug ėr saulės, ėr vondėns tėik pat gava... Vo mažos kap ropūželė, ėr vėskas, – toravuojė ontrāsis pagal dėdoma.

– Rasint rėk biški praardītė onkšti ėr anou ėšmestė lauko?.. – mislīdams, ka dėdėjė ož tou pakuolīs, vėina karta pasiūluojė tretiesis.

– Praardītė onkšti!.. A to tori bėnt biški nodordīma, kou rokoujīs, a nė?!.. – pradiejė zlastietėis vėso dėdiesis. – Je praardīsī onkšti, galem vėsė ėškrėstė lauko, aplami to!.. Juk jau vėsai bėngam pribrištė – i onkšti mažā besam isėkėbė... Vo ons, matā, – onkšti pradraskīs... Ka daugiau nikumet tėp nosėrokoujint negėrdiečiuo!..

– Alė jau nesakīk, nesakīk!.. Kas tėn notėktom, je pati galieli biški ėr pradraskītomem?!.. Juk pėnktāsis bruolātis mažos – pro patė mažiausė skīlelė ėškrės!.. Vo mes, anuo atsėkratė, būtomem poiki, svėka onkštės, – nuors ėr bijuojė, bet nebėstoriejė nieka nesakės ėr ketvėrtāsis.

– A nuori – tujau tavi ėšmesem?!.. – ontlaužė ontakius vėso dėdiesis. Ėr tou čieso anuo morza ėšruodė tėp... Ka okatas spuorītėis ni vėinam neblėka.

Bet kor tau ėlgā kas ėštories?! Vėina nakti, ka kėtė ketorė žėrnė sapnie lakiuojė po dongaus paluocius, tretiesis pagal dėdoma tīkė dailė atsėkielė... Priėjė pri dėdiuojė žėrnė luovas – mėigt... Pri ontruojė pagal dėdoma – musint kou nuorintās poiki sapnou, ka seilė par vėsa puodėška noitīsosi... Vo ketvėrtāsis, kap ėr kuožna nakti, tėp knarkė!.. Ligo traktorius matuora kas būtom ožvedės. Ta belėka tik patiemītė, a kėitā mėigt vėso mažāsis – pėnktāsis. Ka, prislinkės pri pat anuo dapšanelė ėr pasėklausės, tretiesis ėšgėrda anou vėinėp šnuopoujint, ėlgā nebvuožuojė – beveik ristiuoms pribiega pri onkštėis gala... Ėr ėsėkėbės anou abėdvėm ronkuom ėš vėsuos sīluos patraukė i savi. Pats onkštėis galielis praspruoga... Ta bereikiejė tik i tou plīšieli ikėštė ronka ėr paorbintė. Dėdėlies skīlies nedėrba: kam rėk – paskiau da būs šalta!.. Vo juk pėnktāsis bruolātis vėsai pipirielis – kėik tėn anam rėk lauko ėšrėitietė?!.. “Rasint jau rītuo rīta vīks anuo atsėkratītė – juk atsėkels apsėmėiguojės... Kol prasėbodeliuos... Ta vėsai netičiuoms ėr ėšrėities”, – sava bjaurio darbo džiaugies tretiesis pagal dėdoma žėrnis. Nuors ėlgā tou nakti nemigliniejė – tujau pat ėr viel nokiūtėna goltė. Ligoni nebūtom bovės atsėkielės.

Vo netuolėi žėrniu ežės bova apsėgīvenusi kėrmėnū šeimīna: tievs, muotina ėr septīnė vākā. Anėi bova jau prakotė, ta sojiedė tėik daug!.. Ka tievā nebžėnuojė, kap anus beiššertė. Tou nakti, ka kėrmėnātė vėns po kėta pradiejė laidītė gerklės – skūstėis tievams baisė nuori jiestė, tievs ėr saka:

– Vo rasint lėpam untā i tou žėrni?.. Dabā dā anėi īr jiedamė, vo paskiau pribriīs... Ėr po vėsam. Kou to misliji, muotin?

– Lėpam, tievāli!.. Ka tik īr!..

Kap sotarē, tēp ēr padērba – po biški, po biški kērmēnū šeimīna solēpa i žēni. A begal būtē geriau, je patem nieka ni dērbtē nebrēk – gali tujau pat ētē ēr jiestē?!. Ta, paregiejē praardītoujē onkšti, kērmēnā solinda i vėdo... Ēr poulē jiestē vėsus dēdiūsus žēnius ēš eilies. Ka anus sošveitē, vėns kērmēnātis ēr saka:

– Tetē, tetē – untā gol da vėns žirnis!.. Sojieskem i anou – kam vėina bepalēktē?!

Bet tievs tik abėdvėm ronkuom patapšnuojies sau par pėlva ēr pasakē:

– Lai ons būn, ka tuoks nagažis tepauga!.. Mažos kap ropūželė.. Je dā neprijiediet, geriau lėpkem i kėta žēni.

Ēr, palėkė pati mažouji žēni onkštie, kērmēnā novīzgava žērnė stėibo i apatė.